

Ligeledes burde Forslagsstillerne heller ikke have overset, at de nærmere Bestemmelser i Loven af 15. Maj 1903 om Dagpenge og disses Udbetaling, om Fremskaffelse af stadige, kontinuerlige Lægeerklæringer osv. ikke saaledes kunne overføres til at skulle gælde, naar en tilskadekomnen Sømmand ligger syg maaske i en kinesisk Havn, mens hans Skib for længst er sejlet fra Havnen, og Rederiet er her i København. Disse Forhold kunne nu en Gang ikke tvinges ind under den gældende Lovs Bestemmelser, der gaa ud fra, at den tilskadekomne ligger syg i sit Hjem eller paa det nærmeste Hospital. Et Forslag om den Sags Ordning kan ikke se bort derfra, man kan ikke indskrænke sig til blot at lukke Øjnene derfor og lade, som her var ingen Vanskeligheder.

Spørgsmaalet om, hvilke Skibe Forsikringspligten skal omfatte, er naturligvis overordentlig vigtigt og betydningsfuldt. Ogsaa her have Forslagsstillerne taget sig Arbejdet saare let, ere komne let over dette ved at sige, at den skal omfatte „ethvert Skib eller Fartøj“. Da der nu ikke i Forslaget gives nogen som helst Antydning af, hvad Forslagsstillerne forstaa ved „Fartøj“ i Modsætning til „Skib“, saa maa det sidste Udtryk, eller de to Udtryk tilsammen, vel omfatte overhovedet alt, hvad der flyder eller kan flyde paa Vandet. Forslagsstillerne have slet ingen Indskrænkninger; enhver Sandbaad, enhver Færgejolle er med, det er et Fartøj, som sejler i danske eller fremmede Farvande. Faar Ejeren af en Stenbaad en Dag en Haandsrækning imod eller uden Vederlag af en anden Mand, saa er han, Ejeren af denne Baad, forsikringspligtig over for Manden. Ejeren af enhver Sandbaad, Stenbaad, Færgejolle gøres erstatningspligtig over for den, der midlertidig bistaar ham med eller uden Vederlag, maaske kun for en Times Tid giver ham en Haandsrækning. Have de ærede Forslagsstillere helt overset, at medens de have ment at kunne løse Spørgsmaalet om Sømænds Forsikring blot ved at stikke et Par Linier ind i den bestaaende Lov om Ulykkesforsikring — altsaa have ment at kunne løse det ganske i Overensstemmelse med denne —, saa etablere de netop herved den allerstørste Uoverensstemmelse med den gældende Lov om Ulykkesforsikring? Den gældende Lov, som dog særlig tager Sigte paa Industriarbejdere, lægger kun Forsikringspligt paa den store og større Industri, paa de Arbejdsgivere, der drive Fabrikker eller fabrikmæssig drevne Værksteder eller bruge

Kraftmaskiner. Den lille Industri, den almindelige Haandværker er derimod uberrørt af Loven. En Snedkermester, der arbejder med 4 Svende, en Smedemester ligesaa, enhver almindelig Haandværkermester er uden for Forsikringsloven og dennes Byrder. Men her ved Forslaget om Lovens Udstrækning til Sømænd inddrage Forslagsstillerne derimod den mindste Pæreskipper og Baadfører, gøre ham erstatningspligtig og ansvarlig over for den Medhjælper, han maaske benytter en eneste Dag eller til en enkelt Times Arbejde. Her gøres jo en himmelvid Forskel mellem de Byrder, man lægger paa de Krav, man stiller til Søfarten, og de bestaaende Byrder over for Industrien. Og paa det sidste Omraade gør Lovforslaget jo ingen Ændring; det optager ikke det almindelige Haandværk ved Siden af den større Industri, men lader stadig hele det almindelige Haandværks Arbejdere staa uden for Forsikringen.

Sikkert maa der sættes en Grænse for de Skibe, Loven skal omfatte, og jeg mener, at Grænsen naturligt bør være den, der er sat ved Skibsregistreringsloven, saaledes at Forsikringspligten omfatter alle registrerede Skibe, men at man ogsaa først begynder med disse og indskrænker Pligten til disse. Det andet, saaledes som Forslagsstillerne foreslaa, at lægge den paa ethvert Skib, ethvert Fartøj i al mulig Almindelighed, vilde ved Siden af at være ganske ubilligt give det allervideste Spillerum for en Uendelighed af Fortolkninger, Bryderier og Menigsforskel, og Forslagets Udtryk give jo ikke det fjerneste Bidrag til en Løsning af disse Tvivlsspørgsmaal. Skulde det være nødvendigt, og det indrømmer jeg, at det kan blive, at komme til en Ordning for de ganske smaa Skibe, der ikke ere registrerede, saa maa denne Sag tages for sig, ordnes paa en lignende Maage, som sket er for Fiskefartøjerne med Fiskeriforsikringsloven. Det hele kan ikke stoppes i samme Gryde, det kan ikke løses efter en Receipt og allermindst, naar denne Receipt er saa løs og fragmentarisk som det Forslag, der her er fremsat. Ogsaa med Hensyn til de Arbejdere, som Skibets Forsikringspligt omfatter, maa der nødvendigvis være en Grænse, og denne mener jeg naturligt maa være den, at Pligten omfatter enhver, der efter Skibets Bemandingsliste hører til dettes Mandskab. Efter Forslaget er det jo saadan, at Forsikringspligten omfatter enhver, der gør Tjeneste i Skibet som fast eller midlertidig Arbej-